

5. Ухвала Святошинського районного суду м.Києва від 24.01.2017 року у справі №759/16825/16-ц. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/64270131>.

6. Ухвала Апеляційного суду міста Києва від 07.12.2016 року у справі №756/13021/16-ц. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/63791367>.

7. Ухвала Апеляційного суду Полтавської області від 12.07.2017 року у справі № 544/1480/16-ц. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/67712503>.

8. Дякович М.М. Нотаріус як медіатор. Юридичний науковий електронний журнал. 2015. № 1. С. 54-55.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-287-9-94>

ЩОДО ВІДМІННОСТІ КОРПОРАТИВНИХ АКТИВІВ ВІД ПРАВОЧИНІВ

Ломакіна Олена Анатоліївна

кандидатка юридичних наук, доцентка,

*доцентка кафедри адміністративного та конституційного права
Національного університету кораблебудування імені адмірала Макарова
м. Миколаїв, Україна*

Реалізація права на підприємницьку діяльність, у першу чергу, у формі господарських товариств і прийняття цими суб'єктами рішень актуалізувало питання про розуміння юридичної природи активів, що приймаються органами управління таких юридичних осіб. Питання розуміння юридичної природи корпоративних активів та розмежування їх з правочинами також постає у судовій практиці України, коли розглядаються справи щодо визнання недійсними, зокрема, активів правління акціонерного товариства (справа № 914/2350/18 (914/608/20) провадження № 12-83гс21, розглядалася ВС).

Правочин – це дія особи, спрямована на набуття, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків (ч. 1 ст. 202 ЦК) [1].

Легальне визначення поняття особи відсутнє, однак у ч. 1 ст. 2 ЦКУ прописано наступне: учасниками цивільних відносин є фізичні особи та юридичні особи (далі – особи). Тобто, з цього положення цивільного права виходить, що законодавець виділяє два види осіб: фізичні та юридичні [2, с. 31].

Правова конструкція «особи» є універсальною формою права для ідентифікації учасників цивільних відносин, фізичних і юридичних осіб (ч. 1 ст. 2 ЦКУ), яка дозволяє виділити у площині цивільного права інститути юридичних і фізичних осіб, з визначенням їх правового становища, а з розвитком законодавства доповнювати та змінювати норми відповідних інститутів, але при цьому чітко орієнтувати на учасників цивільних відносин – на фізичну особу як на людину, на юридичну особу як на певну організацію у межах цивільного обороту [2, с. 34].

Корпоративний акт – це юридичний акт приватної особи (корпорації) або колективу приватних осіб (що не має статусу юридичної особи), тобто, дія, що має юридичну (зокрема – цивільно-правову) спрямованість. Спрямованість ця, однак, іншого роду.

У той час як безпосередньою метою правочинів є виникнення, зміна або припинення цивільних правовідносин, корпоративні акти безпосередньо спрямовуються на динаміку загальної цивільної або спеціальної корпоративної правоздатності учасників спільної діяльності. В той час як правочин висловлює індивідуальну волю приватної особи, яка його вчинила, корпоративний акт висловлює колективну волю, можливо навіть, щодо юридично-персоніфікованого колективу (тобто колективу, що має статус юридичної особи).

Такі рішення є актами ненормативного характеру, тобто офіційними письмовими документами органу управління юридичної особи, що породжують правові наслідки, спрямовані на врегулювання господарських відносин. За таких обставин рішення правління акціонерного товариства, є актами індивідуальної дії, оскільки їх приписи вважаються обов'язковими для обмеженого кола суб'єктів господарських відносин.

До рішень правління акціонерного товариства як ненормативних актів не застосовуються норми ст. 203, 215 та 216 ЦК України, якими встановлюються загальні засади чинності правочинів, а також підстави та правові наслідки їх недійсності. Водночас рішення правління акціонерного товариства як акти індивідуальної дії можуть бути визнані недійсними в судовому порядку у разі їх невідповідності вимогам законодавства (в тому числі Конституції України) та/або визначеній законом компетенції органу, що видав (затвердив) таке рішення.

Одним з істотних моментів, що відрізняє корпоративний акт від правочину є відсутність самостійного *суб'єкта* права. Рішення правління акціонерного товариства не є і правочином, що укладається акціонерами, оскільки рішення набуває юридичну значимість (та й взагалі існування в об'єктивній формі) саме як рішення *органу юридичної особи*, а не як дії фізичних і юридичних осіб-акціонерів, що зібралися разом.

Література:

1. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>
2. Гордеюк А.О. Поняття особи у цивільному праві та його співвідношення з поняттями суб'єкта цивільного права, суб'єкта цивільних правовідносин, учасника цивільних відносин Forum Prava, 2020. 60(1). 29–36 URL: <https://zenodo.org/record/3577560#.Y5mUyHZBxPY>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-287-9-95>

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В АГРАРНІЙ СФЕРІ

Потіп Микола Миколайович

*доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри цивільного, господарського та екологічного права
Національного технічного університету «Дніпровська політехніка»
м. Дніпро, Україна*

Конституція України захищає право кожного володіти, користуватися і розпоряджатися результатами своєї інтелектуальної та творчої діяльності. Згідно з частиною 2 статті 54 Конституції, громадянам гарантується свобода літературної, художньої, наукової творчості, захист інтелектуальної власності, їхніх авторських прав, моральних і матеріальних інтересів, що виникають у зв'язку з різними видами інтелектуальної діяльності [4].

В умовах розвитку, мінливості та прогресивності інформаційного суспільства і триваючих процесів діджиталізації використання різноманітних комп'ютерних програм, наголошує К. Зеров, набуває все більшого поширення в усіх сферах суспільного життя: як на рівні прикладних програм, так і на рівні програмної реалізації функціонування «інтернету речей». Незважаючи на те, що комп'ютерні програми за правовим режимом прирівнюються до літературних творів, їх авторсько-правова охорона та захист має динамічний характер: авторське право постійно вирішує нові виклики, що перед ним ставить технологічний розвиток людства [3, с. 11].

Водночас такий незамінний ресурс держави як земля є стабільною основою економіки та благополуччя населення. Земля, наголошують вчені, відіграє величезну роль у створенні матеріальних благ як джерело